

FYRSTA MÓSEBÓK

1. kapitul

Skapan heimsins.

Í fyrstuni skapaði Guð himmalin og jörðina.

Sl. 9,2; 33,6; 102,26. Jer. 32,17. Jóh. 1,1.3. Áps. 17,24. Róm. 4,17. Kol. 1,16. Hebr. 11,3.

Opb. 4,11.

2. Og jörðin var oyðin og ber, og myrkur var yvir frumhavinum, og Guðs andi lá á vötnunum.

3. Og Guð segði: »Verði ljós!» Og tað varð ljós.

Sl. 33,9. Jes. 45,7. 2 Kor. 4,6.

4. Og Guð sá, at ljósið var gott, og Guð skildi ljósið frá myrkrinum,

5. og Guð kallaði ljósið dag, og myrkrið kallaði hann nátt. Og tað varð kvæld, og tað varð morgun — fyrsti dagur.

6. Og Guð segði: »Verði hválv í miðjum vötnunum, og tað skilji vötn frá vötnum!» Og tað varð so.

Sl. 136,5. Jer. 10,12; 51,15.

7. Guð gjørði hválvið og skildi vatnið niðri undir hválvinum frá vatninum uppi yvir hválvinum;

Sl. 104,3; 148,4.

8. og Guð kallaði hválvið himmal. Og tað varð kvæld, og tað varð morgun — annar dagur.

9. Og Guð segði: »Savnist vötnini undir himmalinum á ein stað, so at turrlendið kemur undan!» Og tað varð so.

Job 38,8. Sl. 33,7; 104,6.9.

10. Og Guð kallaði turrlendið jörð, og savnið av vötnunum kallaði hann hav. Og Guð sá, at tað var gott.

11. Og Guð segði: »Jörðin lati spretta av sær grønt gras, urtir við fræi í, og aldintrø, sum hvørt ber ávøkst, eftir sínum kyni við fræi í, á jörðini!» Og tað varð so.

12. Jörðin læt spretta fram grønt gras, urtir við fræi í, hvørja eftir sínum kyni, og aldintrø, sum bóru ávøkst við fræi í, hvørt eftir sínum kyni. Og Guð sá, at tað var gott.

13. Og tað varð kvæld, og tað varð morgun — triði dagur.

14. Og Guð segði: »Verði ljós á himmalhválvinum til at skilja dag frá nátt, og tey skulu vera til merkis og til at avmarka hátíðir, dagar og ár, Sir. 43,2.9. Sl. 136,7...

15. og tey skulu vera ljós á himmalhválvinum til at lýsa á jörðina!» Og tað varð so.

16. Guð gjørði tey tvey stóru ljósin, hitt størri ljósið til at ráða um dagin og hitt minna ljósið til at ráða um náttina, og stjörnurnar. 5 Mós. 4,19.

17. Og Guð setti tey á himmalhválvið at lýsa á jörðina,

18. og at ráða degi og nátt og at skilja ljósið frá myrkrinum. Og Guð sá, at tað var gott.

19. Og tað varð kvæld, og tað varð morgun — fjórði dagur.

20. Og Guð segði: »Vötnini yði í livandi skepnum, og fuglar fljúgvi yvir jörðina undir himmalhválvinum!» Og tað varð so.

21. Og Guð skapaði hini stóru havdjórini og allar hinar yðjandi nøgdir av livandi skepnum, sum vötnini yða í, eftir teirra kyni og allar floygdar fuglar eftir teirra kyni. Og Guð sá, at tað var gott. Job 40,20.

22. Og Guð velsignaði tey og segði: »Nørist og fjølgist og fyllið havsins vötn, og fuglarnir fjølgist á jörðini!»

1 Mós. 8,17; 9,1.7.

23. Og tað varð kvæld, og tað varð morgun — fimti dagur.

24. Og Guð segði: »Jörðin ali fram livandi skepnur, hvørja eftir sínum

kyni, fenað, skriðkykt og villdjór, hvört eftir sínum kyni!« Og það varð so.

25. Og Guð gjörði villdjórini, hvört eftir sínum kyni, og fenaðin eftir sínum kyni, alskyns skriðkykt á jörðini eftir sínum kyni. Og Guð sá, at það var gott.

26. Og Guð segði: »Vær viljum gera menniskjur eftir okkara mynd, okkum líkar, og tær skulu ráða yvir havsins fiskum og yvir himmalsins fuglum og yvir fenaðinum og yvir öllum villdjórunum á jörðini og yvir öllum skriðkyktunum, sum skriða á jörðini!«
I Mós. 5,1; 9,6. Sl. 8,7...

27. Og Guð skapaði manninn eftir síni mynd, í Guðs mynd skapaði hann hann, sum kall og konu skapaði hann tey,
I Mós. 2,7. Matt. 19,4. I Kor. 11,7.

Ef. 4,24. Kol. 3,10. I Tim. 2,13. Ják. 3,9. Vísð. 2,23. Sír. 17,3. Mark. 10,6.

28. Og Guð vælsignaði tey, og Guð segði við tey: »Verðið barnrík og fjølgist og uppfyllið jörðina og leggið hana undir tykkum, og ráðið yvir havsins fiskum og yvir himmalsins fuglum og yvir fenaðinum og yvir öllum villdjórunum, sum rørast á jörðini!«

I Mós. 35,11..

29. Og Guð segði framvegis: »Sí, eg gevi tykkum alskyns fræberandi urtir á allari jörðini og alskyns trø, sum bera ávøkst við fræi í; tey skulu tit hava til føði.

I Mós. 9,3.

30. Og öllum djórunum á jörðini og öllum himmalsins fuglum og öllum, sum skriður á jörðini, öllum tí, sum hevur lívsanda, gevi eg alt gras og grønar urtir til føði!« Og það varð so.

31. Og Guð leit at öllum, sum hann hevði gjørt, og sí, það var sera gott. Og það varð kvøld, og það varð morgun — sætti dagur.

Mark. 7,37. Præd. 7,29. Vísð. 1,14.

2. kapitul

Menniskjan í Eden

Soleiðis vórðu himin og jørð og allur herur teirra fullgjørð.

2. Og Guð fullgjörði á sjeýnda degi verk sitt, sum hann hevði skapað; og hann hvíldi á sjeýnda degi frá öllum verki sínum, sum hann hevði skapað.

2 Mós. 20,11; 31,17. Hebr. 4,4. 5 Mós. 5,14.

3. Guð vælsignaði hin sjeýnda dagin og halgaði hann, tí á honum hvíldi Guð frá öllum verki sínum, sum hann hevði skapað og gjørt.

4. Hetta er søgan um uppruna himins og jarðar, tá ið tey vórðu skapað.

5. Tá ið Harrin Guð skapaði jørð og himin — men á vøllum jarðar var enn als eingin runnur til; og ongar urtir vuksu enn á markini, av tí at Harrin Guð enn ikki hevði latið tað regna á jörðina, og eingir menn vóru til at dyrka jörðina;

6. men upp úr jörðini kom kelda og vætaði alla markina —

7. tá myndaði Harrin Guð manninn av mold jarðar og blásti lívsanda í nasar hans, og soleiðis varð maður til livandi skepnu. I Kor. 15,45. Vísð. 15,11.

8. Síðan plantaði Harrin Guð aldingarð í Eden í eysturlandi; og har setti hann mannin, sum hann hevði myndað.

9. Og Harrin Guð læt úr dyrkilendinum spretta upp alskyns trø, frálík á at líta og góð til matna og í miðjum aldingarði lívsins trø og trø kunnleikans um gott og ilt. Opb. 2,7; 22,2.

10. Úr Eden rann stórá til at væta aldingarðin; fyri uttan greinaðist hon sundur og varð til fyra áir.

11. Hin fyrsta eitur Pisjon; hon rennur kring um alt landið Hávila, har sum gullið finst;

12. og gullið har í landinum er gott; har finst eisini bdeillum og sjóhamsteinur.

13. Onnur áin eitur Gihon; hon rennur kring um alt landið Kusj*.

Sl. 68,32. *Í bíbliuni navnið á Nubialandi — Etiopia.

14. Triðja áin er Hiddekel*; hon rennur fyri eystan Assýriu. Fjórdða áin er Frat**.

* Tigris. Dán. 10,4. ** Euftrat. 5 Mós. 1,7. I Mós. 15,18. Opb. 16,12.

15. Og Harrin Guð tók Ádam* og setti hann í aldingarðin Eden til tess at dyrka hann og varða um hann.

* t. e. menniskja.

16. Men Harrin Guð beyð Ádami og segði: Av öllum trøum er tær loyvt at eta eftir vild;

17. men av træi kunnleikans um gott og ilt skalt tú ikki eta; tí at so

skjótt sum tú etur av tí, skalt tú vissuliga doyggja!« Róm 5,12; 6,23.

18. Harrin Guð segði nú: »Ikki er gott, at maðurin er einsamallur; eg vil gera honum medhjálp, sum hóskar honum.« Præd. 4,8...

19. Og Harrin Guð myndaði úr mold øll djór á markini og allar fuglar himinsins og læt tey koma fram fyri Ádam til tess at sjá, hvat navn hann fór at geva teimum, tí at hvør livandi skepna skuldi bera tað navn, sum hann gav henni.

20. Ádam gav øllum fenaðinum og fuglum himinsins og øllum djórum á markini nøvn — men til sín sjálvs fann Ádam onga hóskaði medhjálp.

21. Tá læt Harrin Guð fastan svøvn koma á Ádam; og tá ið hann var sovnaður, tók hann eitt av rivjabeinum hans og fylti aftur í aftur við holdi.

22. Og Harrin Guð myndaði konu av rivinum, sum hann hevði tikið av Ádami og leiddi hana til Ádams.

I Kor. 11,8. I Tim. 2,13.

23. Tá mælti Ádam: »Hesa ferðina er tað bein av mínum beinum og hold av mínum holdi; hon skal kallast kallinna, tí av kallmanni er hon tikin!«

24. Tí fer maður frá faðir og móður og heldur seg aftur at konu síni, og tey verða eitt hold. Matt. 19,5. Ef. 5,31.

25. Tey vóru nakin, bæði Ádam og kona hansara, men blúgvaðust tó ikki.

I Mós. 3,7.

3. kapitul

Syndafallið.

Men ormurin var sniðfundigari enn øll onnur djór á markini, sum Harrin Guð hevði skapað. Og hann mælti við konuna: »Man nú Guð hava sagt, at tit ikki mega eta av nøkrum træi í aldingarðinum?« I Mós. 2,16...

2. Konan svaraði orminum: »Av ávøkstum træanna í aldingarðinum mega vit eta;

3. men av ávøksti træsins, ið stendur í miðjum aldingarði, hevur Guð sagt, at vit mega ikki eta og ikki nerta hann, tí annars verður deyðin okkum visur.«

4. Men ormurin segði við konuna: »Tit skulu als ikki doyggja.

Jóh. 8,44. 2 Kor. 11,3. I Tim. 2,14.

5. Men Guð veit, at so skjótt sum tit eta av tí trænum, munnu eygu tykkara verða upplatin, og tit munnu verða eins og Guð og duga at skyna á illum og góðum.«

6. Tá ið nú konan sá, at træið var gott til matna og frálíkt á at lita og avbært til at fáa vit av, tá tók hon av ávøksti tess og át; somuleiðis gav hon eisini manni sínum, ið hjá henni var, og hann át. Sir. 25,24.

7. Men tá lótust eyguni upp á teimum báðum; og tá ið tey vórðu vør við, at tey vóru nakin, tóku tey at seyma sær belti úr bløðunum av fikutrøum.

8. Men tá ið Ádam og kona hans í kvøldarlotinum hoyrdu Harran Guð koma gangandi gjøgnum aldingarðin, royndu tey at krógva seg fyri honum millum træini í aldingarðinum.

9. Tá kallaði Harrin Guð á Ádam og segði: »Hvar ert tú?«

10. Hann svaraði: »Eg hoyrði teg í aldingarðinum og varð bangin og krógvaði meg, av tí at eg eri nakin.«

11. Tá segði hann: »Hvør hevur sagt tær, at tú ert nakin? Mestur hevur tú etið av trænum, sum eg beyð tær ikki at eta av!« I Mós. 2,16..

12. Ádam svaraði: »Konan, ið tú setti mær við lið, gav mær av trænum, og eg át.« 2 Kor. 11,3.

13. Tá segði Harrin Guð við konuna: »Hvat hevur tú gjørt?« Konan svaraði: »Tað var ormurin, ið teldi meg, so at eg át.«

14. Tá mælti Harrin Guð við ormin: »Fyri at tú gjørði hetta, skalt tú verða bannaður millum allan fenaðin og millum øll djór á markini; á búki tínum skalt tú skríða og eta mold allar ævidagar tínar! Mik. 7,17.

15. Og eg seti fjandskap millum teg og konuna, millum avkom títt og avkom hennara; tað skal morla høvur títt, og tú skalt bíta tað í hæl!«

Róm. 16,20. I Jóh. 3,8.

16. Við konuna segði hann: »Við miklum treytum skalt tú ganga við barni; og við pínu skalt tú føða; men tó skal tráan tín vera eftir manni tínum; og hann skal valda tær!«

I Kor. 14,34; 11,3. Ef. 5,22. I Tim. 2,11...

I Pæt. 3,16.

17. Við Ádam segði hann: »Av tí at tú lýddi konu tíni og átst av tí træi,

B Í B L I A

TAÐ ER

HALGABÓK

GAMLA TESTAMENTI

OG

NÝGGJA

TÝDD ÚR FRUMMÁLUNUM

DET DANSKE BIBELSELSKAB

UMBOÐSSØLA: P. HAASE & SØN

KEYPMANNAHAVN 1961